

Skuespillerinde, vil kunne indse, laae aldeles udenfor hendes Rolle-fag; hvorimod denne Rolle kun har været udført af M. Knudsen, Jfr. Winther, og M. Clausen, fra hvilken Sidste den er gaet over i den nuværende Fremstillerindes Hænder. Bel har Stykket ogsaa i sin Tid været givet af den dramatiske Skole paa Hoftheatret; men her kan Mod. Rosing naturligvis endnu mindre have haft Deel i Udsættelsen. — Naar „Dagens“ Redacteur til hvert Inserat endnu fører, at man maa forundres over at see Det bet „Humørsheder“ anvendt paa et Arbeide som Goldsmiths „Feittageler“, saa trænger denne Redacturbemærkning betydeligt til Redaction. Vi have intetids anvendt dette Ord paa Goldsmith, hvis Arbeide vi have omtalt som „et Stykke, der morer ligesaa meget ved sine højt lufte Forvillinger som ved sine komiske Charakterstildringer“; men derimod paa dette Overstættelse, eller i altsåb det Opsættelse hin Aften. Dog vi ville med Fornsielse sejænke dette, tilligemed saamægt Andet i „Dagen“, den Overbærelse, som dets Redacteur ved sin Utlæden har udbedt sig, og hvortil den vistnok, idetmindste hidintil, endnu ikke saa lidet trænger.

— W —

Nyheds-Revue.

(13-19 Jan.) — Spørgsmålet angaaende Bygningen til Thorvaldsens Museum hørs endnu ikke ot være kommet noget Skridt nærmere sin Afsjørelse. Af en halv officiel Kundgjørelse fra den Side af Committeeen, der er imod Modtagelsen af den tilbudsne Bygning, har man erforet, at der, foruden de tidligere anførte Betenkigheder derimod, endnu har reist sig tvende ikke uoverstigelige: 1) at Veligheden ogsaa er usordelagtig med Hensyn til Belysningen, og 2) at Mætheden af colossale Bygninger naat disse blive behøede vil udsætte Museet for Ildsfare. Det er derhos af forståelige Hensyn befundet ontfeligt, at Sagen for det første ikke maatte blive videre offentlige discuteret. En personlig Omstændighed ved samme er imidlertid af Hr. O. Lehmann bragt under Omhandling, nemlig „den Mistillid“, hvormed Sagens Venner see Conferentsr. Collin i Spidien for samme, en Misstillsid, Hr. L. begrunder paa denne Maads „anmassende Selvraadighed“, hvorfed han baade selv har gjort sig til President ved Indbydelsen og vedblevet at føre Forstædt; — hvilket Sidst Prof. Clausen har berigetiget derhen, at det er skeet paa Anmodning af Committens Pluralt t. — Medens denne Sag saaledes maaftes en Stund vil blive unddraget fra den offentlige Discussion, er en anden, der ogsaa, sjældn i en ganske anden Retning, har communal Interesse, paa en officiel Maade blevne forelagt Publikum. Det er Brolegningen paa Kongens Nytorv. Etatråd Schäffer, hvem man almindeligt har tillagt Hovedstælben for denne Sags torkeerde Begyndelse og siten flerroarige Stilstand, har nemlig set sig foranlediget til i en egen Brochure at fremstille Ganger i denne Sags Forhandlinger, og af dette Skrif, der endnu ikke vides at være kommet i Beghædelen, har Hyposten leveret et Uddrag. Dette giver rigtignok et højt markværdigt Eksempel paa Collegiolgang n h rtilands. I 5 Aar er der skrevet frem og tilbage om denne Brolegning, om Statuen og om Torvet, mellem Magistraten, Bygningsadministrationen, Rentekammeret, Ingenieur-corpset, Kunstabdiakoniet og Cancelliet — een enkelt af disse Autoriteter, Rentekammeret, har ladet et hekt Aar hængae inden den gav Magistraten et Svar — og efter de 5 Aar er man endnu ikke kommen videre end til — Mennevnelsen af en Commission til Sagens forudgaaende endelige Overveielse, og hoor hurtigt denne Commission vil komme til Ende, tor man maaftes sluite deraf, at den, fire Maader efter dens Udnævnelse, ikun skal have været een Gang samlet. Efter de forelagte Acter var Publikum vistnok heelt tilbørligt til at føre baade „Patteren og Argrelsen“ fra Magistraten over paa et Par andre Autoriteter, og navnligen have vi hørt den reposision: at idetmindste Brøfjorden, eller Morobst, ved den saakaldede „Schäffers Høi“, herefter burde kaldes „Rentekammerets Høi“. Men, audialur et altera pars: Bygningsadministrationen har nu, for sit Bekommende, ved et af sine Medlemmer, Hr. Etatsr. Koch, fraagt sig al Andeel i Brolegningen; den er hverken foretaget efter dens Forsteg, eller efter Overleg mid den, og Planen dertil har hverken været forelagt Administrationen eller Rentekammeret: Stadens Brolegningecommission er her eneste rette Bekommende. Sagens Actering er dog neppe hermed sluttet, og den offentlige Menings Dom maa saaledes endnu suspenderes. — Den er øvere franske Biderabsmand, Hr. Gaimard, har paa en smuk Maade yttret sin Taknemmelighed for den Gjæsfrihed, han har hørt paa Island, vid at indehyde samtlige hvervende islandiske Studerende til en Fest. Denne fandt Sted i Onsdags hos Ferrini; nogle og tredive Islandere deltog i samme og 2e Sange paa Islandst, til 2e for Kong Ludvig Philip og Hr. Gaimard, bleve affjungne.

— Af Theaternyt veed man kun, at Alubers Opera: „Eventyret paa Maskeraden, eller den sorte Domino“, er bestemt til Opsættelse i Anledning af H. M. Kongens Fødselsdag. Jfr. Grahn skal have erholdt Tilbud fra Directionen for det Hamborgske Stadttheater om Engagement til Foraark med et Salair af 1000 Spec.-mdl. Medens Undere af Musik og Declamation glæde sig til den Nydelse, Hr. Instructeur Nielsens Aftenunderholdning iasten lover dem, kunne de berede sig paa en ikke mindre interessant Aften næste Sondag, da den udmerkede Violoncellist Hr. Kellermann vil give en Aftenunderholdning, hvorpaa han, blandt Andre, vil blive understøttet med et Obligat Nr. for Violin af Hr. Weyschall og Declamation af Fru Heiberg og Phister. — Ole Bull, der, uagter det Bisfalb, han her erhvervede sig, vist ikke har Grund til at regne det højebenhavnske Publikum blandt dem, der have viist sig mest entusiastiske af hans Spil, har da twende Gange, han nylig har ladet sig høre i Hamborg (d. 25 f. M. og 2 ds.) henret de merkantiliske Hamborgere til en ualmindelig Begeistring. Han havde tidligere der givet ikke færre end fem Concerter, saa at det ikke længere kunde være Nyhedens Interesse eller Overraskelse, der virkede. En stormende Welcomes-Applaus af det propulde Huus*) vidnede alt om, at den beromte Kunstner og hans Spil bevaredes i ejer Grindring hos Alle; Bisfalb steg ved hvert Nr., han spilte, og efter det sidste blev han ikke alene eenstemmigen fremkaldt; men endog under almindelig Jubel bekrænset. Alle hamborgske Blad have i et Par Uger indeholdt saa mange Kritik, Anmeldelser &c. om ham, at de samlede vilde udgjore et heelt Bind. „Hb. musik. Zeit.“, der titulerer ham: „Der Geigenfürst“, finder, at det ikke er Bulls eminent. Færdighed, men hans Tone, hans ubeskrivelig sjælfulde Tone, der udmarkrer ham fremfor alle nulevende Kunstnere. „Desuden“ hedder det videre, „er B. aldeles Original og allerede med hemlyn hertil et Phænomen, der vækker og fangstler den høieste Opmerksamhed; men naar Kjendere af Violinspillet, ved at undersøge denne Mesters Præstationer den strengeste Kritik, finde, at hvor meget end hans Maade at spille paa, er ganske og aldeles forskellig fra alle øvrige Violinisters, skuer desværet en fuldstændig Skole overalt igennem; de af Mestrene opstillede Regler ere ham hellige, og den ua fastligste Soliditet udtaler sig i hans Spil: saa viser Bull sig som et høiere Væsen i Kunstrverdenen, og fortjener i fuldest Maal den Hyldest og Beundring, som overalt ydes ham.“ Disse temmelig sterke Uttringer understøtter Ref. i det nævnte Blad med den factiske Bemærkning, at Indtrykket af Bulls Spil endnu, efterat man ostre havde hørt ham, i Hamborg var saa stort, at der fra Manges Dine rullede Saarer og de hæftigste Følger gavet sin Lust ved den hellige Meisters dybt gribende Tone.“ Ikke mindre entusiastisk udaler Theaterdigteren Dr. Töpter sig i sit dramaturgiske Blad: „Thalia“. „Det store Indtryk“, siger han, „Kunstneren paa ny har frambragt her, fortæres og retfærdiggjøres ved hans deciderede Originalitet, der fuldkommen isolerer ham; han kan ikke sammenlignes med nogen anden Violinist. Der boer i ham en Digterjæl, som i een bestemt Form afsætter sine Indtryk og Billeder; denne Form har ved overordentlig Øvelse udannet sig til en Kiendommelighed, saa at heller ingen lignende Digteraaand vorer at nærmre sig den, uden at løse Fare for at komme til at staae ved Siden af Originalen som Speilbilledet af et Landskab ved Siden af Naturen — der flettes Magien af et høire Lys.“ En Ref. i Hb. Correspondent af 11 ds. ytrer sig endnu sterkere. Efterat han har kaldet Bull „den første nulevende Violinist“, sætter han ham, hvad hans sjælfulde Foredrag og Staccato angaaer ulige, høiere end Paganini, erindrer Vennerne af „den gamle Spillemaade“, der gjerne gad betegne de fuldstedte ubegribelige Bullste Kunstpræstationer som Charlataerie, om at Beety, oven, som nu nyer almindelig Hyldest og høres med Forbauselse, endnu for 10 à 15 Aar siden kaldtes den uforstaaelige Harmoniker, forvirrer, at Bull har aabnet en ny Døme for Violinspillerne og finder det ubestrideligt, at endnu aldrig Violintoner saaledes ere trængte til Hjertet som den usforglemmelige Mester Ole Bulls.“ Som man kan se, ventes der denne superlativitise Noes ogsaa saaet sin Modvægt i Dadel. Allerede den mere nøkkrne „Freischütz“ nævner, i det den in specie roser Bulls mesterlige Udsættelse af Variationerne over et Thema af Bellini og erkender hans sjældne Talent, med Misbilligelse „hans Tilhørlighed til at underlägge sin Virtuositet Megit, der er en saadan Mester uoverdigt, f. Ex. Springene i den høje og høieste Applicatur og hans „Gefügtel sul ponticello“ (begge Ole), menir den, set ikke vanfæltige at gjøre efter. „Midlertid“ — slutter den — „ubi plura nitent &c.“ Men en anden Referent i „Hb. Corresp.“ af 11 ds. aarar betydeligt videre i sin Dadel. Bel indrømmer han, at Ole Bull med Hensyn til det Mechaniske behandler sit Instrument med Virtuositet og at Uddannelsen af den venstre, saavelsom af den høje Haand viser sig paa det sjællende i Buens Førelse, Staccato, Triller, Finger-

*) Ole Bull spilte paa Stadithætret og udførte hver Aften tre Nummere, dels mellem Acterne og dels efter et Stykke. Priserne var denne gang ikke for høje, og Billobet var saa stort, at den sidste Aften endog Orchestret måtte udrommes for at give Publikum Plads.